

► TEMA

Foc de Sant Joan

La Flama del Canigó també va arribar a Mallorca, gràcies a la implicació de les delegacions locals de l'Obra Cultural Balear. La flama va ser rebuda a Alaró, des d'on els voluntaris la feren arribar a 44 municipis de Mallorca, on celebraran actes plens de força, germanor i cultura.

La Flama del Canigó, el foc com a unió

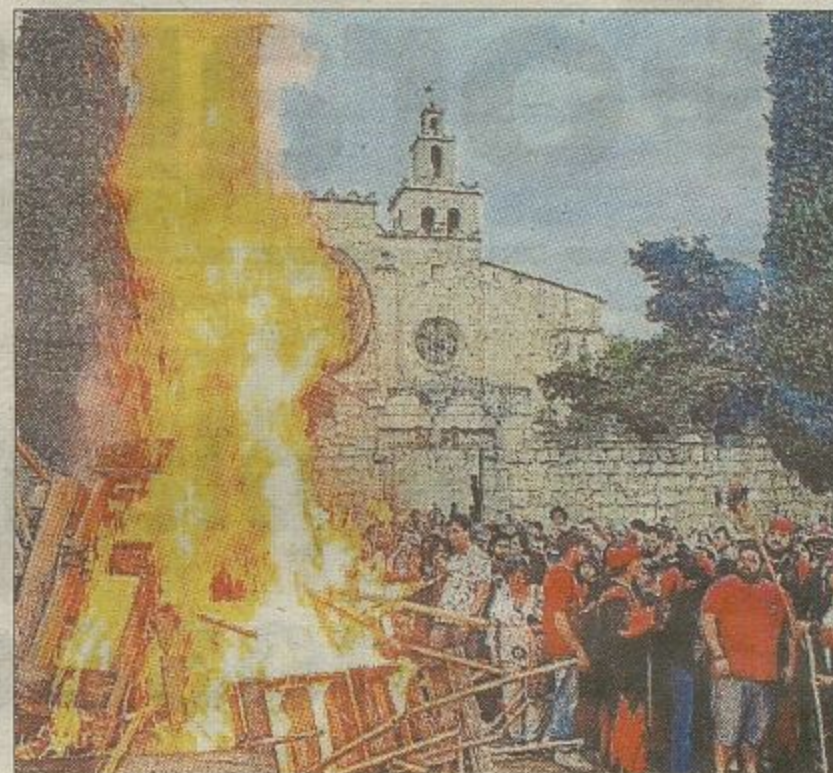
♦♦ Josep Maria Figueres *

La Flama del Canigó cada any té més implantació. Cada any més pobles i barris, més llogarets, volen encendre un foc amb una flama que ve de lluny, lligam amb la tradició, voluntat d'unió, d'apropament d'espais que comparteixen llengua i identitat. Amb la voluntat de ser simplement tot aprofitant costums i tradicions, solstici d'estiu i gràcies al dinamisme dels socis

d'Òmnium Cultural la iniciativa vol ser un lligam invisible però ferm d'unió, d'unitat entre totes les terres que comparteixen un passat i aspiren a un futur.

La tradició nasqué de la fusió de diversos elements, el foc que arreu es feia per Sant Joan s'uní al poema *Canigó* de Jacint Verdaguer i a una flama nova. Els excursionistes pujaven al cim d'aquesta muntanya per dur la flama arreu essent el primer lloc el Museu de la Casa Pairal de Perpinyà. Ara arriba a Mallorca i cada any a més indrets. És, atàvic i terral, símbol pairal, cant d'espe-

rança per un futur de llibertat i harmonia. Res més bell que el foc, l'aigua o la terra, elements naturals eterns, per a fer-ho realitat.

Els voluntaris porten la flama de Perpinyà al cim del Canigó, i d'ací arreu i a cada poble torna a haver-hi més anhels que volen ser presents. A Barcelona una cobla de sardanes rep la flama i el Parlament la

saluda. Sovint és una caravana de cotxes de comarca en comarca. Tot el simbolisme d'una flama que travessa el país i ens recorda els versos de Ventura Gassol amb el seu «foc nou baixa del cel» o de Verdaguer mateix: «Son los fallaires / que dansen, fent coetjar pels aires / ses trenta enceses falles com trenta serps de foc / en sardana fantàstica voltegen / i de mà en mà tirades espumegen, / de bruixes i

dimonis com estraferent un joc.» I cada any creix, ara, a més, amb diables i trons, coets i dracs, que s'hi ajunten sovint en tot un espectacle que aplega un poble, joventut i vellesa que gaudeix del foc ultrapassant en la mirada en present per avançar.

* Universitat de Barcelona